

“Οι Βαθμοί”¹

Σκίτσο του Ζαν Ζακ Σεμπέ

Γεια σας. Με λένε Νικόλα και θα σας πω μία ιστορία.

Σήμερα τ' απόγευμα δεν ήταν καθόλου αστεία τα πράγματα στο σχολείο. Ο διευθυντής ήρθε στην τάξη να μας δώσει τους βαθμούς μας. Δεν ήταν καθόλου χαρούμενος.

«Είμαι διευθυντής πολλά χρόνια αλλά ποτέ δεν είδα άλλη τάξη να κάνει τόση φασαρία. Αυτό το βλέπετε και στους βαθμούς σας. Σας τους δίνω.», είπε ο διευθυντής.

Ο Κλοταίρ άρχισε να κλαίει. Ο Κλοταίρ είναι πολύ κακός μαθητής. Η δασκάλα γράφει στους βαθμούς του όλη την αλήθεια. Η μαμά και ο μπαμπάς του, κάθε φορά που βλέπουν τους βαθμούς του Κλοταίρ, δεν τον αφήνουν να φάει γλυκό και να δει τηλεόραση.

Στους δικούς μου βαθμούς έγραφε: «Ο Νικόλας κάνει συνέχεια φασαρία και συχνά δεν προσέχει στην τάξη. Θα μπορούσε να γίνει καλύτερος».

Στους βαθμούς του Εντ έγραφε: «Μαθητής πάρα πολύ άτακτος². Συνέχεια παίζει ξύλο με τους συμμαθητές του. Θα μπορούσε να γίνει καλύτερος».

Του Ρούφους έγραφε: «Συνέχεια παίζει μέσα στην τάξη. Θα μπορούσε να γίνει καλύτερος».

Ο μόνος που δεν μπορούσε να γίνει καλύτερος ήταν ο Ανιάν. Ο Ανιάν είναι ο καλύτερος μαθητής στην τάξη κι ο αγαπημένος της δασκάλας.

1 / سوابق دانش آموزی / سجلات الطالاب

2 / شيطان / مشاغب

“Οι Βαθμοί”¹

Ο διευθυντής μάς διάβασε τους βαθμούς του Ανιάν. «Μαθητής καλός, έξυπνος, και προσεκτικός».

Ο διευθυντής μάς είπε πως έπρεπε να γίνουμε σαν τον Ανιάν και πως ήμασταν άτακτοι και τεμπέληδες και πως, αν συνεχίσουμε έτσι, δε θα βρούμε ποτέ δουλειά. Κι έφυγε.

Εμείς ήμασταν όλοι πολύ λυπημένοι, γιατί οι γονείς μας, ο μπαμπάς και η μαμά έπρεπε να δουν τους βαθμούς μας και να βάλουν υπογραφή.³ Όταν χτύπησε το κουδούνι για να φύγουμε από το σχολείο, αντί να τρέξουμε όλοι μαζί στην πόρτα, όπως συνήθως, βγήκαμε ήσυχα ήσυχα, χωρίς να μιλάμε καθόλου. Ακόμη κι η δασκάλα μας φαινόταν λυπημένη. Αλλά η δασκάλα μας είχε δίκιο. Αυτό τον καιρό κάναμε πολύ φασαρία.

Στο δρόμο περπατούσαμε αργά. Μπροστά στο περίπτερο περιμέναμε τον Αλσέστ που μπήκε ν' αγοράσει έξι σοκολάτες.

«Πρέπει να αγοράσω σοκολάτες», μας είπε ο Αλσέστ, «γιατί απόψε δεν έχει γλυκό...», κι έπειτα αναστέναξε.

Ο Εντ δεν ήταν τόσο λυπημένος.

«Εγώ δε φοβάμαι. Ο μπαμπάς μου δε λέει τίποτα, τον κοιτάζω κατευθείαν στα μάτια, κι έπειτα αυτός τον υπογράφει, κι ύστερα τέλος.», είπε.

Όταν φτάσαμε στη γωνιά, χωρίσαμε. Ο Κλοταίρ έκλαιγε, ο Αλσέστ έτρωγε σοκολάτες κι ο Ρούφους έπαιζε με μία σφυρίχτρα.

Εγώ έμεινα μόνος με τον Εντ.

«Αν φοβάσαι να γυρίσεις σπίτι σου, είναι εύκολο», μου είπε ο Εντ. «Θα 'ρθεις μαζί μου και θα κοιμηθείς στο σπίτι μου». Είναι αληθινός φίλος ο Εντ. Φύγαμε μαζί και ο Εντ μούεξήγησε πώς κοίταζε τον μπαμπά του στα μάτια. Αλλά όσο πιο κοντά ήμασταν στο σπίτι του, τόσο λιγότερο μιλούσε ο Εντ. Όταν φτάσαμε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, ο Εντ δεν έβγαζε πια λέξη από το στόμα του.

3 امضاء / امضا كردن

“Οι Βαθμοί”¹

Είπα στον Εντ: «Λοιπόν, μπαίνουμε;».

Ο Εντ μου είπε: «Περίμενέ με ένα λεπτό. Θα γυρίσω να σε φωνάξω». Και μπήκε. Και μετά από λίγο άκουσα τον μπαμπά του να λέει:

«Πήγαινε στο κρεβάτι χωρίς γλυκό και φρούτο!» και τον Εντ να κλαίει. Εγώ λοιπόν τώρα πρέπει να γυρίσω στο σπίτι. Άρχισα να περπατάω αργά.

Ο μπαμπάς ήξερα τι θα μου 'λεγε. Θα μου 'λεγε πως ήταν ο καλύτερος μαθητής στην τάξη του. Ύστερα θα μου 'λεγε πως δε θα έκανα τίποτα ποτέ στη ζωή μου. Θα είμαι φτωχός και χωρίς δουλειά και οι άνθρωποι θα λένε, να αυτός είναι ο Νικόλας, αυτός που είχε κακούς βαθμούς στο σχολείο και θα γελάνε μαζί μου. Και δεν έχει για μένα ούτε γλυκό ούτε φρούτο, ούτε σινεμά.

Θα μου τα πει όλα αυτά ο μπαμπάς, όπως την προηγούμενη φορά, αλλά εγώ βαρέθηκα πια. Θα του πω πως είμαι πολύ λυπημένος, κι αφού είναι έτσι, πολύ καλά, τότε κι εγώ θα φύγω πολύ μακριά και θα με ψάχνουν και δε θα ξαναγυρίσω, παρά μόνο μετά από πολλά χρόνια.

Έφτασα στο σπίτι. Μέσα στο σαλόνι ο μπαμπάς μιλούσε με τη μαμά. Υπήρχαν πολλά χαρτιά πάνω στο τραπέζι μπροστά του και δεν έδειχνε καθόλου χαρούμενος.

«Είναι απίστευτο», έλεγε ο μπαμπάς, «πόσα λεφτά χαλάμε μέσα στο σπίτι!». Αλλά ούτε η μαμά ήταν χαρούμενη κι έλεγε στον μπαμπά πως δεν είχε ιδέα πόσο ακριβά είναι τα ψώνια στο σουπερ μάρκετ και πως δεν έπρεπε να τα συζητάνε αυτά μπροστά στο παιδί.

Εγώ, λοιπόν, έδωσα τους βαθμούς στον μπαμπά, τον είδε, έβαλε υπογραφή και μου τον έδωσε. Τότε είπε

«Πήγαινε να παίξεις στο δωμάτιο σου Νικόλα», μου είπε ο μπαμπάς.

«Καλά σου λέει ο μπαμπάς, πήγαινε», είπε και η μαμά.

Πήγα στο δωμάτιο μου, ξάπλωσα στο κρεβάτι κι άρχισα να κλαίω.

Πείτε ό,τι θέλετε, αλλ' αν ο μπαμπάς κι η μαμά μ' αγαπούσαν, τότε θα με είχαν μαλώσει για τους κακούς βαθμούς μου!

“Οι Βαθμοί”¹

Ζαν Ζακ Σεμπέ - Ρενέ Γκοσινύ

“Οι Έλεγχοι”

Από το Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων (Ε και ΣΤ Δημοτικού)

(δίσταση)

Ερωτήσεις

Ερώτηση νούμερο ένα

Πως λένε το παιδί που μας λέει την ιστορία;

α. Κλοταίρ β. Νικόλα γ. Εντ

Ερώτηση νούμερο δύο

Ποιος είναι ο καλύτερος μαθητής στην τάξη;

α. ο Νικόλας β. ο Εντ γ. ο Ανιάν

Ερώτηση νούμερο τρία

Τα παιδιά όταν είδαν τους βαθμούς ήταν..

α. χαρούμενα β. λυπημένα γ. θυμωμένα